

ငြိမ်းကျော်၊ မင်းလှ၊ နွယ်ဂျာသိုင်း

အလွမ်းပျော်ရဲ့ မေ့မရတဲ့
အချစ်ဆုံးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

အလွမ်းပျော်ရဲ့ မေ့မရတဲ့ အချစ်ဆုံး အတ္ထုပ္ပတ္တိ
မင်းလူ
အလွမ်း၌ မွေ့လျော်ခြင်း

တဏှာကူးတဲ့ အရှူးတွေ မှာ

အမူးမပြေ ပင်ပန်းရှာကြလေး။

တဏှာကြိုက်တဲ့ အမိုက်တွေ မှာ

အဟိုက်မပြေ ပင်ပန်းရှာကြလေး။

တဏှာဖမ်းတဲ့ အကန်းတွေ မှာ ။

အပန်းမပြေ ပင်ပန်းရှာကြလေး။

(နိဗ္ဗိန္ဒတေးထပ်)

* * *

ကိုယ့်ထက် အသက် ခြောက်လခန့်သာ ကြီးသော သူ့ကို ‘မမ’ ဟု ခေါ်ရမည် ဟု ဆိုကြပါသည်။

သူ့အမည် ရင်း သန်းသန်းနိုင် ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၅၄-ခုနှစ် ဖွားချင်း အတူတူ သူက ‘မမနိုင်’ ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်တော် မခေါ်လိုပါ။ သို့ ရာတွင် မေမေတို့က ကိုယ့်ထက် အသက်တရက် တမနက်ကြီးသူ့ကိုပင် ရိုသေရမည် ဟု ဆိုပါသည်။ မေမေတို့ ရှေ့တွင် သာ သူ့ကို ‘မမနိုင်’ ဟု ခေါ်ပါသည်။ မေမေတို့ကွယ်ရာတွင် ‘နိုင်နိုင်’ ဟုသာ ကျွန်တော် ခေါ်ပါသည်။ သူက မေမေတို့ကို ပြန်တိုင်ပါသည်။ မေမေက “ကျောင်းအုပ်ဆရာမ ကြီး သားဆိုတာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ရတယ်” ဟု ပြောပါသည်။

ထိုအခါမှစ၍ သူ့ကို ‘မမနိုင်’ ဟုသာ ကျွန်တော် ခေါ်ပါတော့သည်။ ‘မမနိုင်’ ဟူသော အမည် သည် ‘ကိုကို’ နှင့် ပတ်သက်၍ နိမိတ်ပြုနေသော အမည် ဖြစ်မှန်းကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် အမည် ကလည်း သိမ်ငယ်သယောင် ရှိပါသည်၊ ‘ညီညီ’.....တဲ့။

*

ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ ကလေးများ ဖြစ်ကြ၏။

သူသည်လည်း ဂါဝန်တိုကလေးကို ဝတ်၏။

ကျွန်တော် သည်လည်း ဘောင်းဘီတိုကလေးကို ဝတ်၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော် တို့ မရှက်ကြချေ။

ကျွန်တော် တို့သည် ပဲခူးမြို့ ကြည့်တော် ကုန်းတွင် နေပါသည်။ ဖေဖေ မေမေ တို့သည် ချမ်းသာကြပါသည်။ ဆေးလိပ်ခုံလည်း ရှိသည်။ ဘတ်စကားနှစ် စီးလည်း ရှိသည်။ ဘတ်စကားနှစ် စီး၏ အမည် များ မှာ 'ကိုကို' နှင့် 'ညီညီ' ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ ညီအကို နှစ် ယောက် ၏ အမည် များ ကို မှည့်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် တို့အိမ်အတွက် သုံးရန် ဆလွန်းကားလည်း ရှိပါသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့တွင် သားနှစ် ယောက် ထဲသာ ရှိပါသည်။ ကိုကိုနှင့် ကျွန်တော် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုသည် ကျွန်တော် ထက် အသက်လေးနှစ် ကြီးပါသည်။ ယခုအခါ ကိုကိုသည် ရန်ကုန်ရှိ စိန်ပေါလ် ကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား နေပါသည်။

ကျွန်တော် ငါးနှစ် ပြည့်သော အခါ ကျောင်းနေရပါသည်။ ရန်ကုန်တွင် ကိုကိုနှင့် အတူတူ ကျောင်းနေချင်သော် လည်း အမေက ကျွန်တော် နှင့် မခွဲနိုင် ဆိုသဖြင့် ပဲခူးမြို့ မှ နေရှင်နယ်ကျောင်းမှာ ပင် နေရပါသည်။

သူငယ်တန်းမှာ ကျောင်းစတင်၍ တလခန့် အကြာတွင် ကျွန်တော် တို့ အခန်းထဲသို့ ကျောင်းသူကောင်မလေး အသစ် တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူသည် ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းတွင် ရှိနှင့် ပြီးသော ကောင်မလေးများ ထက် ထူးခြားပါသည်။

သူသည် ယောက်ျားလေး ရုပ်အင်္ကျီလို အင်္ကျီလက်တို အဖြူပေါ်မှာ ဂါဝန်အပြာ လက်ပြတ်ကလေးကို ထပ်ဝတ်ထားပါသည်။ သူ့ဂါဝန်သည် ကျောင်းက ကောင်မလေးများ ၏ ဂါဝန်နှင့် မတူပါ။ အတွန့် အတွန့် ကလေးတွေ ပါပြီး သူ့ပေါင်လယ်လောက်တွင်

ကားကားကလေး ရှိနေပါသည်။ သူ၏ ခြေထောက်တွင် လည်း ခြေအိတ် ဖြူဖြူလေးနှင့် ကြိုး သိုင်း ဖိနပ်ကလေး စီးထားပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ရောက်ရောက်ချင်း နေ့မှာ ပင် သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတော့သည်။

မုန့်စားဆင်းချိန်တွင် သူအပြင် မထွက်ပါ။ အတန်းထဲမှာ ပင် ထိုင်နေပါသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း အပြင် မထွက်ပါ။ သူ့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားရပ်ပါသည်။ ပြီးတော့ အော်ပါသည်။

“ဟေ့....အပြာလေး”

သူလှည့်မကြည့်ပါ။ ကျွန်တော် လည်း တချိန်လုံး “အပြာလေး...အပြာလေး” ဟူ၍ သာ အော်နေပါသည်။ သူက တီချာကို သွားတိုင်လေသည်။ တီချာက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မေးသည်။

“ညီညီ.. မင်း သူ့ကို အပြာလေး အပြာလေးလို့ စတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့...တီချာ”

“ဘာ ဖြစ်လို့ စရတာ လဲကွယ်...”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ယူမလို့”

“ဘာကွ...သူ့ကို ယူမလို့ ဟုတ်လား...”

ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“သူ့ကိုယူပြီးတော့ ဘာလုပ်မလို့လဲကွ”

“ဟင်းချက်စားမလို့”

တီချာက ရီပါသည်။ သူက ငိုပါသည်။

“ဟင့်အင်း...မယူရဘူး...ဟင်းချက် မစားရဘူး”

တီချာက သူ့ကိုချော့ပါသည်။ သူက ကြောက်တယ်ဆိုပြီး အော်ငိုနေပါသည်။

“တိတ်ပါတော့ကွယ်... ညီညီက သမီးကို ဟင်းချက်မစားပါဘူး၊ အလကား စတာပါ။ ကဲ...ညီညီ ဟင်းချက်မစားတော့ဘူး မဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော် နဲ့ ခေါ်ရင် မစားဘူး။”

“ကဲ...ခေါ်မယ် မဟုတ်လား သမီး။”

သူ့ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရှိတ်ကင်း...”

သူနှင့် ကျွန်တော် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

*

ထိုနေ့ ညနေတွင် အပြာကလေးသည် ကျွန်တော် တို့ အိမ်သို့ လာလည်ပါသည်။ သူ့အဖေနှင့် အမေလည်း ပါသည်။ သူတို့ ရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့မှာ ရေချိုးနေပါသည်။ အိမ်မှာ ထမင်းဟင်း ချက်သည့် မမစိန်က ချေးတွန်းပေးနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘောင်းဘီ ဝတ်မထားပါ။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို တချက် လှမ်းကြည့်ပြီး တဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားပါသည်။

သူ...ကျွန်တော့်ကို ခုထိ ကြောက်နေတုန်း ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော် လည်း တဖက်သို့ မြန်မြန် လှည့်လိုက် ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ရှက်မိသလား၊ မရှက်မိဘူးလား မမှတ်မိတော့ပါ။

ကျွန်တော် အဝတ်အစား လဲနေချိန်တွင် ဖေဖေ မေမေတို့နှင့် နေ့သည်များ စကား ပြောနေသံကို ကြားရပါသည်။ သူတို့သည် ပဲခူးမြို့ ကို ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပဲခူးတွင် မုန့်ဟင်းခါးဖို တည်မည် ဟု ဆိုပါသည်။ ဦးထွန်းတင် ခေါ်အမာတို့ ယခင်

နေသွားသော အိမ်ကို ဝယ်လိုက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုအိမ်သည် ကျွန်တော် တို့ လမ်းထဲ မှာ ပင် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ အိမ်နှင့် ခုနစ် အိမ်လောက် ခြားပါသည်။

မေမေက ကျွန်တော့ကို လှမ်းခေါ်သော ကြောင့် သွားရပါသည်။ သူသည် ဇာအနား တပ်ထားသော ဂါဝန် ပန်းနုရောင် ကလေးကို ဝတ်ထားပါသည်။ ဖေဖေက ပြောပါသည်။

“ကိုသိန်းမောင်...ဒါ ကျွန်တော့ သားအငယ် ညီညီလေ၊ အကြီးကောင် ကိုကို ကတော့ ရန်ကုန်မှာ ဘော်ဒါ သွားနေတယ်”

မေမေက ပြောပါသည်။

“ညီညီ...ဒါ သားတို့ အတန်းထဲကလေး...သန်းသန်းနိုင်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် သားက မမနိုင်လို့ ခေါ်ရမယ်၊ သားထက် အသက်ခြောက်လကြီးတယ်...နော်”

“မမနိုင်”

ကျွန်တော် က သံယောင် လိုက်မိပါသည်။ သူက သူ့အမေကို တိုးတိုးလေး ပြောပါသည်။ သူ့အမေက ရီပါသည်။

“ဟုတ်လား ညီညီ...မင်းက နိုင်နိုင်ကို ဟင်းချက်စားမယ်လို့ ပြောတယ်ဆို”

“ခု မစားတော့ပါဘူး ခေါ်ခေါ်ရဲ့ ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် နဲ့ ခေါ်သွားပြီ”

လူကြီးတွေ အားလုံး ရီကြပါသည်။ ဦးသိန်းမောင်က...

“ကိုဖေသိန်းသား ကတော့ တော် တော် လည်ပေတာဘဲဗျို့ ” ဟု ပြောပါသည်။

မေမေက ပြောပါသည်။

“သား နက်ဖန်ကျောင်းသွားရင် မမနိုင်ကို ဝင်ခေါ်သွားနော်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ကျွန်တော့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးသည် အညို

နောက်တစ်နေ့ မနက် ကျောင်းအသွားတွင် သူ့ကို ကျွန်တော် ဝင်ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော့အကို ဝမ်းကွဲ အကို ချစ်အောင်လည်း ကျွန်တော့ကို ကျောင်းလိုက်ပို့ရင်း ပါလာသည်။ သူသည် ဂါဝန်အပြာ ကလေးကို ဝတ်လျက် ထွက်လာပါသည်။ သူ့မေမေ ဒေါ်ဒေါ် စောစောမြင့်က ကျွန်တော့ကို မှာ ပါသည်။

“ကောင်းကောင်းသွားကြ၊ လမ်းမှာ ရန် ဖြစ် မသွားကြနဲ့အုံးနော်”

ကျွန်တော် တို့မှာ ကားရှိသော်လည်း ကျောင်းက အိမ်နှင့် နီးသဖြင့် လမ်းလျှောက်၍ ပင် သွားကြပါသည်။ သူက ကျွန်တော့ကို မေးပါသည်။

“နင်...ငါ့ကို ဟင်းချက်စားအုံးမှာ လား”

ကျွန်တော် သည် လမ်းလျှောက်ယင်း သူ့ခြေထောက် ကလေးများ ကို ကြည့်နေပါသည်။ သူ့ခြေထောက် ကလေးများ သည် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် သနား သွားပါသည်။

“မစားပါဘူးဟာ...ငါက နင့်ကို စတာပါ”

ထိုနေ့က သူနှင့် ကျွန်တော် ပြေလည်မှု ရ သွားပါသည်။ သို့ ရာတွင် သူ့ကို ကျွန်တော် က မမနိုင်ဟု မခေါ်ဘဲ နိုင်နိုင်ဟု ခေါ်သည့်အတွက် သူ မကျေနပ်ပါ။

“နင့်မေမေက ဘာမှာ ထားလဲ၊ ငါ့ကို မမနိုင်လို့ ခေါ်ရမယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာ ဖြစ်လို့ ခေါ်ရမှာ လဲ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ တနှစ် ထဲ မွေးတာဘဲ”

“ဒါပေမယ့် ငါက ခြောက်လကြီးတယ်”

“အို...မခေါ်ဘူး...မခေါ်ဘူး”

“နင့်ကို နင့်မေမေနဲ့ တိုင်မယ်”

“တိုင်...ဘရိုင်...ဦးအောင်နိုင်ပေါ့၊ သွားတိုင်...သွားတိုင်”

သူက မေမေ့ကို ပြန်တိုင်ပါသည်။ မေမေက...

“ကျောင်းအုပ် ဆရာမ ကြီးရဲ့ သားဟာ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးရမယ်၊ သားက မိုက်ရိုင်းလို့ရှိရင် မေမေက မဆုံးမလို့လို့ လူတွေ က ပြောကြမှာ ပေါ့”

ကျွန်တော် မေမေ ဒေါ်စန်းစန်းအောင်သည် ကျောင်းအုပ်ဆရာမ ကြီးဟောင်းပီပီ စကားအလွန် များ ပါသည်။ တခါတခါ ဖေဖေကိုပင် ဆရာလုပ်တတ်သဖြင့် ဖေဖေနှင့် ရန် ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့ ရာတွင် မေမေသည် သဘော အလွန် ကောင်းပါသည်။ စိတ်ကောင်းလည်း ရှိပါသည်။ မေမေ့ကို ကျွန်တော် အလွန်ချစ်ပါသည်။ မေမေ့ စကားကိုလည်း ကျွန်တော် နားထောင် ရပါမည် ၊ နောက်ဆိုလျှင် သူ့ကို မမနိုင်ဘဲ ခေါ်ပါသည်။ သူကလည်း ကျွန်တော် ကို ညီညီဟု ခေါ်ပါသည်။

*

ယခုအခါ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားလျှင် အကို ချစ်အောင် လိုက်မပို့တော့ပါ။ အရင်က လိုက်ပို့ရခြင်းမှာ လည်း ကျွန်တော် ကျောင်းတက် ပျင်းတတ်သော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက် ထဲ လွှတ်လိုက်လျှင် ကျောင်းကိုရောက်အောင်မသွားဘဲ လိပ်ပြာကန်မှာ သွားသွားထိုင်နေတတ်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းတရက်တက်ဖို့အရေး ဘယ်တော့မှ ချောချောမောမော မ

ဖြစ်ခဲ့ပါ။ မနက် မေမေ အိပ်ရာက လာနိုးလျှင် ခေါင်းကိုက်တယ် ဗိုက်နာတယ်ဆိုပြီး ပေအိပ် နေတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတရံလည်း ကျောင်းသွားချိန်နီးမှ ချီးပါချင်တယ်ဆိုပြီး အိမ်သာထဲမှာ အကြာကြီး ဝင်ထိုင် နေတတ်ပါသည်။ ကျောင်းချိန်နောက်ကျအောင် တမင် လုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းသည် စည်းကမ်းကြီးသော ကြောင့် ကျောင်းနောက်ကျလျှင် ကျောင်းထဲမဝင်ရတော့ပါ။ ထိုနေ့မျိုး တွင် ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်ရတော့ပါ။ ပျော်စရာအလွန် ကောင်းပါသည်။

ခုတော့ ကျွန်တော် ကျောင်းတက် မပျင်းတော့ပြီ။ ဘယ်သူမှလည်း လိုက်ပို့ဖို့မလိုတော့ပြီ။ မနက်ဆိုလျှင် မမနိုင်ကို ဝင်ခေါ်ပြီး ကျောင်းအတူတူ သွားကြပါသည်။ လမ်းမှာ တခြား ကောင်ကလေးတွေ က စလျှင် ကျွန်တော် က လက်သီးပြပါသည်။ မိုးသိပ်ရွာသော နေ့များ တွင် အိမ်ကကားနှင့် လိုက်ပို့ပါသည်။ ထိုနေ့များ သည် ပျော်စရာမကောင်းပါ။

ကျောင်းက အကောင်တွေ က ကျွန်တော် တို့ကို စကြပါသည်။ မျိုး မြင့်တို့ ကျော်ညွန့်တို့ ထွန်းလွင်တို့သည် အဆိုးဆုံး ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ညီညီ...မင်းနဲ့ သန်းသန်းနိုင်နဲ့ ဘာတော် လဲ”

“မောင်နှမ တော် တာပေါ့ကွ”

“မကျိုးပင်ကောက်ကွေးလောက်လေးနဲ့ဆော်...မင်းနှမ ဆံထောက်ကလေး... ..”

ဒီကောင်တွေ နှင့် ကျွန်တော် ထိုးကြ ကြိတ်ကြ ပါသည်။

ကျွန်တော် နိုင်လျှင် မမနိုင်က ချီးကျူး ပါသည်။

“ညီညီ လက်သီးထိုးတာ ကျော်ဆွနဲ့ သိပ်တူတာဘဲ”

ကျွန်တော် ရှုံးလျှင် မမနိုင် မကျေနပ်ပါ။

“တယောက် ချင်းဆို ဒီကောင်တွေ ညီညီကို မနိုင်ပါဘူး၊ သူတို့က သုံးယောက် ဆိုပြီး ဗိုလ်ကျတာ၊ မျိုး မြင့် ဆိုတဲ့အကောင် လက်သီးထိုးပုံက...ဟင်း...လှမောင်ကြီး

ကျနေတာဘဲ”

ကိုကိုသည် ကျောင်းရက်ရှည် ပိတ်ရက်များ တွင် ပဲခူးကို

ပြန်ရောက်လာတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယင်ငယ်တုန်းကလို ကျွန်တော် နှင့် မတွေ့ တော့ပါ။
ကျွန်တော် နှင့် မကစားတော့ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးဆိုပြီး အိမ်မှာ ကုတ်၍ စာအုပ်တွေ သာ
ဖတ်နေပါသည်။ ကာတွန်းစာအုပ်တွေ ...။

ကိုကိုက ကျွန်တော် နှင့် မကစားသော်လည်း ကျွန်တော် အရေး မစိုက်ပါ။

မမနိုင် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် မမနိုင်နဲ့ဘဲ ကစားပါသည်။ မမနိုင်အိမ်မှာ ရော ကျွန်တော်၊
အိမ်မှာ ပါ ကစားစရာ အရုပ်တွေ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် အိမ်သည် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း
လူရှုပ်သည်။ ပြီးတော့... မေမေကလည်း နေပူထဲ ထွက်ကစားတာ မကြိုက်သော ကြောင့်
မလွတ်လပ်ပါ။ မမနိုင်တို့အိမ်မှာ ဘဲ အကစားများ ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ မကြာခဏ
ကစားတတ်သော ကစားနည်းမှာ ‘အကိုကြီးတမ်း အမကြီးတမ်း’ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါလည်း
ပြဿ နာတက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း အကိုကြီးလုပ်ချင်သည်။ သူကလည်း အမကြီး
လုပ်ချင်သည်။

“ညီညီ... အကိုကြီး မလုပ်ရရင် မကစားဘူး၊ ပြန်တော့မယ်...”

ထိုအခါကျမှ မမနိုင်က အလျှော့ပေးပြီး ကျွန်တော် ကို အကိုကြီး လုပ်စေပါသည်။

ထိုအခါ သူက ကျွန်တော် ကို အကိုကြီးဟု ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော် က သူ့ကို ညီမလေးဟု
ခေါ်ပါသည်။ သူ့ကို ‘ညီမလေး’ ဟု ခေါ်ရတာ အရသာ သိပ်ရှိပါသည်။

မမနိုင်သည် အတိုင်းအတော ထူပါသည်။ ပဲခူး တံတားကြီးအောက်မှာ

ကျွန်တော် ငါးသွားများသည်ကို ၎င်း ရွှေဂူလေးက ချောင်းမှာ ရေသွား ကူးသည်ကို ၎င်း
မေမေ့ကို ပြန်တိုင်တတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း သူ့ကျောင်းမှာ မရမ်းပြား
ဝယ်စားသည်ကို သူ့မေမေအား ပြန်တိုင်တတ်ပါသည်။

ကျွန်တော် တို့ ခဏခဏ ရန် ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် နေ့မကူးခင်

ပြန်ခေါ်တတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် က စ၍ ခေါ်သည် ဟူ၍ မရှိပါ။ မမနိုင်ကသာ အရင်

စခေါ်တတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ ရန် ဖြစ်ပြီးလျှင် မမနိုင်သည် သူ့လက်ညှိုး နှင့် လက်ခလယ်တို့၏ ထိပ်ကိုစု၍ လက်နှစ် ချောင်းကြားတွင် ကွင်းကလေး ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး ကျွန်တော် မျက်နှာနားမှာ လာပြပါသည်။ ကွင်းကလေး အတွင်း ကို လက်ထည့်၍ လက်ညှိုး နှင့် လက်ခလယ် နှစ် ခု ပြတ်သွားအောင် ဖြတ်လိုက်လျှင် မခေါ်ဘူးဟု အဓိပ္ပာယ် ရပါသည်။ လက်ညှိုး နှင့် လက်မနှစ် ခု ပူးသွားအောင် နှိပ်လျှင် ခေါ်မည် ဟု အဓိပ္ပာယ် ရပါသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မဖြတ်ပါ။ အမြဲနှိပ်ပါသည်။ အမြဲ ခေါ်ပါသည်။

ကျွန်တော် တို့ နှစ် ယောက် သည် ကျောင်းမှာ တခုံထဲ ထိုင်ပါသည်။ တယောက် ဆီက စာကို တယောက် က ခိုးချကြပါသည်။ နှစ် ယောက် စလုံးမှာ အပြစ်ရှိသဖြင့် မေမေများ ကို ပြန် မတိုင်ကြပါ။

ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ ကလေးများ ဖြစ်ကြ၏

*

ကြီးလာသော အခါ လူကြီးများ ဖြစ်လာကြလေသည်။

ကျွန်တော် တို့ ကိုးတန်းအောင်၍ ဆယ်တန်းသို့ တက်ရသော အခါ

ကျောင်းအတူတူ မသွား ဖြစ်ကြတော့ပါ။ အတူတူ မပြန် ဖြစ်ကြတော့ပါ။ ဘာကြောင့် မှန်းလည်း ကျွန်တော် ထိုစဉ်က မသိခဲ့ပါ။

ပြီးခဲ့သော နွေကျောင်းပိတ်ရက်များ ကပါင် ကျွန်တော် တို့ အတူတူ အတွဲ တွဲ ရှိခဲ့ပါသေးသည်။ ကိုးတန်း စာမေးပွဲတွေ ဖြေပြီး နွေကျောင်းပိတ်ရက် စသည်နှင့် ကျွန်တော် တို့ နှစ် ယောက် လျှောက်လည်ကြပါသည်။ အိမ်က ကားကလေးနှင့် ဘုရားပေါင်း စုံအောင် သွား ဖြစ်ကြပါသည်။ ရန်ကုန်ကိုလည်း ရောက်ပါသည်။ တခါတရံ လူကြီးတွေ ပါ၍ တခါတရံ ကျွန်တော် တို့ နှစ် ယောက်ထံ ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေဂူလေးဘုရားသို့ ရောက်သော အခါ မမနိုင်က “ညီညီ ရေကူးပါအုန်းလား” ဟု ပြောပါသည်။ ကိုးသိန်းကိုးသန်း ဘုရားကို ရောက်သော အခါ မမနိုင်ကို ကျွန်တော် က မရမ်းပြား ဝယ်ကျွေးပါသည်။

ကိုကိုသည် ယခုအခါ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်နေပါသည်။ ပါဠိဘာသာ အဓိက တတိယနှစ် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုသည် နွေကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ပဲခူးသို့ ပြန်မလာခဲ့ပါ။ ‘အသုံးလုံး’ လုပ်အားပေးလိုက် သွားမည် ဖြစ်၍ အိမ်သို့ ပြန်မလာတော့ကြောင်း စာရေး အကြောင်းကြားပါသည်။ ကိုကို ကို ကျွန်တော် သတိရပါသည်။ ကိုကို ပြန်လာလျှင် တက္ကသိုလ်က အကြောင်းတွေ နားထောင်ရဦးမည် ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားမိပါသည်။ ကိုကို ပြန်မလာကြောင်း သိရသော အခါ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။ အရမ်းကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။ နဲနဲဘဲ ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မမနိုင် ရှိနေသေးသော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကို ပြန်မလာသော် လည်း မမနိုင်နှင့် လျှောက်လည်ရခြင်းသည်လည်း ပျော်ရပါသည်။

သင်္ကြန်တွင်း တုန်းကမူ ကျွန်တော် တို့၏ ဇာတ်လမ်း စခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းအစ မဟုတ်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ နှစ် ယောက် သူငယ်တန်းမှာ

စတွေ ကြံစဉ်ကသာ တကယ်ဇာတ်လမ်း အစ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။
မဟုတ်ဘူးဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းဆိုသည်မှာ စချင်သည့် နေရာက စ၍ ရသလား
မရဘူးလား မသိပါ။

သင်္ကြန်တွင် သည် ကျွန်တော် တို့၏ ၁၀၀တွင် အပြောင်းအလဲကလေးတခု
စတင် ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ကတော့ အမှန်ပါ။

သင်္ကြန်အကြိုနေ့က ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးသော အခါ ကျွန်တော်
တို့ အိမ်ရှေ့က ပိတောက်ပင်ကြီးမှာ ပိတောက်ပန်းတွေ ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ ရပါသည်။
ပိတောက်ပန်းတွေ ကို ကျွန်တော် တက်ခူးပါသည်။ ပိတောက်ပန်းတွေ ပိုက်၍ မမနိုင်တို့
အိမ်ကို သွားပါသည်။ မမနိုင်ကို ပိတောက်ပန်း ပေးပါသည်။ ပိတောက်ပန်း တက်ခူးစဉ်က
ခါချဉ်နီကောင် အကိုက်ခံရသော လက်က အနီဖုကလေးများ ကို မမနိုင်ကို ပြပါသည်။

“မမနိုင်...ပရုပ်ဆီဘူး သွားယူအုန်းမယ်”

မမနိုင် အိမ်ထဲ ဝင် သွားပါသည်။ ကျွန်တော် က မမနိုင်ကို ရေလောင်းရန်
ရေခွက်ရှာပါသည်။ မတွေ့ ပါ။ အိမ်ရှေ့က ရေတိုင်ကီနားမှာ သံပုံးဝိုင်းကလေး တလုံးတွေ
ပါသည်။ ရေခပ်ပြီး မမနိုင်ကို စောင့်နေသည်။

မမနိုင်သည် ပရုပ်ဆီဘူးကလေး ကိုင်၍ ထွက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်
လက်ထဲက သံပုံးကို မြင်သော အခါ မမနိုင်ထွက်ပြေးပါသည်။ ကျွန်တော် က လိုက်ပါသည်။
မမနိုင်သည် သူ့မေမေ နောက်မှာ ကွယ်၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။ သူ့မေမေကို ဖက်ထားပါသည်။

“မမနိုင်...လာခဲ့...ဒီနားကို”

“ဟင့်အင်း...လာဘူး”

“မလာဘူးလား...လာမလား...”

မမနိုင် ခေါင်းခါသည်။ ကျွန်တော် သည် အိမ်ရှေ့မှာ လှမ်းထားသော မမနိုင်၏
အင်္ကျီများ ကို ရေလျှောက်ပက်ပါသည်။ မမနိုင်က အော်ပါသည်။

“ညီညီ...မလုပ်ပါနဲ့၊ အင်္ကျီတွေ ရေစိုကုန်ပြီ၊ မမနိုင် ဝတ်စရာမရှိတော့ဘူး။”

“အင်္ကျီတွေ ရေမစိုစေချင်ရင် မမနိုင်လာခဲ့လေ”

“သွားလိုက်ပါ နိုင်နိုင်ရယ်...ညီညီ ရေလောင်းပါစေ”

မမနိုင်သည် ခြေဆောင့်၍ လာပါသည်။ ကျွန်တော် နားမှာ ရပ်သည်။ ကျွန်တော် သည် ရေတပုံးလုံး ကုန်အောင် လောင်းသည်။ မမနိုင် နှုတ်ခမ်းစုထားသည်။

“ကဲ...ကျေနပ်တော် မူပလား... ပြီးရင် မမနိုင် အလှည့်ဘဲ”

မမနိုင်သည် ကျွန်တော် လက်ထဲက သံပုံးကိုယူ၍ ရေသွားခပ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို ခေါင်းကနေ လောင်းချလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော် က...

“သာဓုကွယ်...သာဓု...ခုလို သင်္ကြန်တွင်းမှာ သက်ကြီးဝါကြီးတွေ ကို ခေါင်းလျှော်ပေးတဲ့အတွက် ငါ့မြေးလေး ဘုန်းကြီးပါစေ...သက်ရှည်ပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖိုးဖိုးကြီးရဲ့ ...ခေါင်းလျှော်ပေးရုံတင် မကဘူး၊ အမွှေးနံသာ လိမ်းပေးရအုန်းမယ်...ခဏလေး စောင့်ပါနော်...”

မမနိုင်အိမ်ထဲ ဝင် သွားပါသည်။ ထို့နောက် လက်ကို သူ့နောက်မှာ ဝှက်လျက် ပြန်ထွက်လာပါသည်။ ကျွန်တော် ကို အိုးမဲဖြင့် သုတ်တော့မည် မှန်း သိပါသည်။ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးသည်။ မမနိုင်က လိုက်သည်။

“ကောင်လေးနော်...သူ့ အလှည့်ကျ ကြောက်လိုက်တာ”

မမနိုင်က အော်ရင်း လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် သည် အိမ်ကို လှည့်ပတ်၍ ပြေးရပါသည်။ မမနိုင်တို့ အိမ်နောက်က အုန်းပင်ကြီးအောက်မှာ ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက်လဲသည်။ မမနိုင်က ကျွန်တော့်ကို အိုးမဲဖြင့် သုတ်သည်။ ကျွန်တော် က မမနိုင် လက်ကို ဖမ်းကိုင်ထားသည်။ မမနိုင် ရုန်းသည်။ မမနိုင် ကျွန်တော် လက်ကို ကိုက်သည်။ ကျွန်တော် မမနိုင်၏ လက်နှစ် ဖက်စလုံးကို သိုင်း၍ ချုပ်လိုက်သည်။ မမနိုင်ကို ကျွန်တော် ဖက်ထားသလို ဖြစ်နေပါသည်။ မမနိုင်က ရုန်းသည်။ ကျွန်တော် မလွှတ်ပါ။ မမနိုင်သည်

မောလာဟန် တူပါသည်။ သိပ်မရုန်းတော့ပါ။

“လွှတ်ပါတော့...ညီညီရယ်...”

ကျွန်တော် မလွှတ်ပါ။ မမနိုင်၏ အဝတ်အစားသည် ရေစိုနေသော ကြောင့် သူ့အသားမှာ ကပ်၍ နေပါသည်။ မမနိုင်၏ ရင်သည် နိမ့်ချည့်မြင်ချည့် မောဟိုက်နေပါသည်။ သနပ်ခါးပျက်စ ပြုနေသော ပါးကလေးတွင် ရေစီးကြောင်း ကလေးများ ဖြစ်နေပါသည်။ မမနိုင်၏ နှုတ်ခမ်းကလေးသည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေပါသည်။ သို့ ရာတွင် မမနိုင်၏ ကိုယ်ကလေးမှာ နွေးနေပါသည်။

မမနိုင် မျက်လွှာချထားပါသည်။ ကျွန်တော် သည် မမနိုင်၏ နှာခေါင်းဖျားတွင် တွဲ လွဲခိုနေသော ရေစက် ကလေးများ ကို ကြည့်နေမိပါသည်။ မမနိုင်၏ ကိုယ်မှ ကိုယ်သင်းနံ့ကို ခံစားပါသည်။ ကျွန်တော် ရင်သည် တလှုပ်လှုပ် တုန်လာပါပြီ။ ကျွန်တော် မမနိုင်၏ ခြေဖမိုးလေးကို ကြည့်ပါသည်။ မမနိုင်၏ ခြေဖမိုးကလေးသည် ဖြူဖြူဖောင်းဖောင်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။

မမနိုင်ကို ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်သည်။ မမနိုင်သည် အိမ်ထဲကို ပြေးဝင် သွားပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဖက်မိဘဲ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် တို့၏ ဇာတ်လမ်းသည် ထိုနေ့က စခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသလား။

*

မည် သို့ပင် ဖြစ်စေ မမနိုင်နှင့် ကျွန်တော် သည် တယောက် နှင့် တယောက် ရှောင်ဖယ်ဖယ် ဖြစ်လာကြပါ တော့သည်။

သင်္ကြန်တွင် : နောက်ပိုင်းတွင် မမနိုင်နှင့် ကျွန်တော် ခဏခဏ မတွေ့ . □ ကတော့ပါ။ ကျွန်တော် ကလည်း မမနိုင် အိမ်ကို မသွားတော့ပါ။ မမနိုင်ကလည်း ကျွန်တော့

အိမ်ကို မလာတော့ပါ။ ကျွန်တော် သည် မေမေက ခိုင်းမှသာ မမနိုင်အိမ်ကို ရောက်ပါသည်။ မမနိုင်ကလည်း ကိစ္စရှိမှသာ ကျွန်တော့ အိမ်ကို လာပါသည်။ လူကြီးတွေ ကပင် နင်တို့ ရန် ဖြစ်ထားသလားဟု မေးကြရပါသည်။

မမနိုင်သည် ကျွန်တော် နှင့် စကားပြောရလျှင် ခေါင်းငုံ့ထားတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း မမနိုင်နှင့် စကားပြောရလျှင် မျက်နှာ လွှဲထားတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ တယောက် ကို တယောက် ရှက်နေကြပါသည်။ ဘာကို ရှက်နေ ကြမှန်း ကျွန်တော် ရေရေလည်လည် မသိခဲ့ပါ။ သင်္ကြန်တွင် ၊ တုန်းက မမနိုင်ကို ကျွန်တော် ဖက်ထားမိသည့် ကိစ္စအတွက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါမည် ၊ တခြားအကြောင်း တခုခုကြောင့် လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါမည် ၊ တိတိကျကျမသိပါ။

ကျောင်း ပြန်ဖွင့်သော အခါ ကျောင်းအတူတူ မသွားကြတော့ပါ။ မမနိုင်ကလည်း စုစုနှင့် အတူတူ သွားပါသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း မျိုး မြင့်နှင့် အတူတူ သွားပါသည်။ တခါတရံ လမ်းမှာ ဆုံမိကြလျှင် စကားနည်းနည်း ပြော ဖြစ်ကြပါသည်။ ‘ဦးလေး နေကောင်းရဲ့ လား’ ‘ဒေါ်ဒေါ် နေကောင်းရဲ့ လား’ ဒါဘဲ ဖြစ်ပါသည်။ တခါတရံ မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားတတ်ကြပါသည်။ အတန်းထဲမှာ လည်း သူက ရှေ့ဆုံးခုံမှာ ထိုင်သည်။ ကျွန်တော် က နောက်ဆုံးခုံမှာ ထိုင်သည်။ ကျောင်းလွှတ်ချိန် ကျပြီဆိုလျှင်လည်း မမနိုင်နှင့် မဆုံမိအောင် ရှောင်တတ်သည်။ စော၍ ဖြစ်စေ နောက်ကျ၍ ဖြစ်စေ ပြန်မိပါသည်။ မျိုး မြင့်က မေးလေသည်။

“ညီညီ မင်းနဲ့ သန်းသန်းနိုင်နဲ့ ရန် ဖြစ်ထားလို့လား”

“မ ဖြစ်ပါဘူးကွ”

“အရင်က မင်းတို့ တတွဲ တွဲ နေတာဘဲ...ခုတော့ စကားတောင် ကောင်းကောင်း မပြောကြပါလား”

“ဘာမှ မ ဖြစ်ပါဘူးကွ”

“မင်းက ကံကောင်းပါတယ်ကွာ...သန်းသန်းနိုင်က လှတာဘဲ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မင်းနဲ့ သန်းသန်းနိုင်ကို ကြီးလာရင် ပေးစား မယ်လို့ လူကြီးချင်း
သဘောတူထားတယ်ဆို”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး မင်းကလဲ...မမနိုင်နဲ့ ငါနဲ့ မောင်နှမလို နေကြတာဘဲ”

“ဒါဖြင့် ယင် မင်းကို ငါယောက် ဖ တော် ချင်လာပြီ”

“ဘာကွ”

“မင်း ငါ့ကို ပြောပေးပါလား”

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း...မင်းငါ့ကိုခင်ရင် ဒါမျိုး နောက် မပြောပါနဲ့”

“ဟာကွာ ညီညီကလဲ...စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ...ငါကနောက်တာပါ...ငါ
သန်းသန်းနိုင်ကို မင်းကို ခင်သလိုဘဲ ခင်ပါတယ်”

“အေးပါကွာ စိတ်မဆိုးပါဘူး...ဒို့ဟာ ကလေးတွေ ဘဲ ရှိသေးတယ်”

မမနိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ မျိုး မြင့်ကို ကျွန်တော် အဘယ်ကြောင့်
စိတ်ဆိုးမိပါသနည်း။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ဆယ့်ခြောက်နှစ်

*

ဇူလိုင်လတွင် ကိုကို ပြန်ရောက်လာပါသည်။ တတိယနှစ် အတန်းတင်
စာမေးပွဲပြီး၍ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကို ပြန်လာသော အခါ ကျွန်တော်
သိပ်ပျော်ပါသည်။ ကိုကိုသည် ကျွန်တော် အတွက် အင်္ကျီများ ဝယ်လာပါသည်။ မမနိုင်နှင့်
မတွေ့ကြ မတွဲကြ ချိန်တွင် ကိုကို ရောက်လာခြင်းသည် ကျွန်တော့ အတွက်

အဆင်ပြေပါသည်။ မမနိုင် နှင့် မတွဲ ရသော ကြောင့် ပျင်းယိနေသော ကျွန်တော် သည် ကိုကိုနှင့် တတွဲ တွဲ ရှိနေပြန်ပါသည်။ ဤသို့ ဆိုသော ဘေကောင့် မမနိုင်နှင့် တွဲ နေရလျှင် ကိုကိုနှင့် မတွဲ ဟု မဆိုလိုပါ။ ကိုကိုကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ပါသည်။ မမနိုင်ကိုလည်း အမရင်း တယောက် လို ချစ်ချင် ပါသည်။ ကိုကိုနှင့် မမနိုင် ဘယ်သူ့ကို ပို၍ သာသည် ဟူ၍ တော့ ကျွန်တော် မဖြောတတ်ပါ။

ကိုကို ရောက်နေသည့် ရက်အတွင်း တွင် ကျွန်တော် တို့ အိမ်သို့ မမနိုင် နှစ် ခေါက်လောက်သာ ရောက်ပါသည်။ ကိုကိုသည် မမနိုင်ကြည့်၍ အံ့ဩ နေပါသည်။

“ဟာ...နိုင်နိုင်တောင် အပျိုကြီး ဖြစ်နေ ပါရောလား၊ ငါက အရင်ကလို ကလေးလေးဘဲ ထင်နေတာ”

မမနိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်ကနဲ ကြည့်လိုက်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ မမနိုင်ကို ကျွန်တော် ကြည့်မနေသော် လည်း သူ့ မျက်လုံးက ဖြတ်ကနဲ လက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။

မမနိုင်က အပျိုကြီး ဖြစ်နေပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော် ကကော လူပျိုကြီး ဖြစ်နေပါပြီလားဟု စဉ်းစားနေမိပါသည်။ လူကြီးနှင့် ကလေး မည် သို့ ကွာခြားပါသနည်း။

ကျွန်တော် ကျောင်းအား ချိန်တို့တွင် ကိုကိုနှင့် သာ တတွဲ တွဲ ရှိနေပါသည်။ ညောင်ဝိုင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကိုကိုပါဠိစာ သွားမေးလျှင်လည်း ကျွန်တော် လိုက်သွားတတ်ပါသည်။ များ စွာ သော အချိန်တို့တွင် ကိုကိုနှင့် ကျွန်တော် စစ်တုရင် ထိုးကြပါသည်။ ညနေစောင်းပြီ ဆိုလျှင် လိပ်ပြာကန်ဘက် ရွှေမော်မော်ဘက် တံတားကြီးဘက် ညွန့်ရုံဘက်တို့ကို လမ်းလျှောက်ထွက်ကြပါသည်။ လိပ်ပြာကန်မှာ ထိုင်မိကြပြီဆိုလျှင် ကိုကိုသည် တက္ကသိုလ်က အကြောင်းတွဲ ပြောပြတတ်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်မှာ စာသင်ရပုံ အကြောင်း မန်းတက္ကသိုလ်က မြေနီချောင်းအကြောင်း တက္ကသိုလ်မှာ အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ လွတ်လပ်ပုံ အကြောင်း တက္ကသိုလ် က အမျိုး သမီးတွေ ရဲတင်းပုံ အကြောင်း...။

“ကိုကိုမှာ ရည်းစား မရှိဘူးလား”

“ရှိပါဘူးကွာ”

“ကိုကို ကြိုက်နေတဲ့လူကော မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟာ...ကိုကိုကလဲ တုန်းလိုက်တာ... တယောက် ယောက် တော့ ရအောင် ရှာထားပေါ့”

“မ ဖြစ်ပါဘူး ညီရာ...တက္ကသိုလ်ဆိုတာ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က လူတွေ လာဆုံကြတာ မဟုတ်လား...သူ့အကြောင်း ကိုယ်မသိ ကိုယ့်အကြောင်း သူမသိနဲ့”

“အကြောင်းသိချင်းဆို တော် သေးတာပေါ့နော်”

“အေးပေါ့ကွ”

ကျွန်တော် သည် ထိုအချိန်က မမနိုင်၏ မျက်နှာကို အဘယ်ကြောင့် မြင်နေမိပါသနည်း။

“ကိုကိုက သိပ်သတ္တိနဲ့တာဘဲ”

“အေးပါကွ...ညီလောက်တော့ ကိုကို သတ္တိ ဘယ်ကောင်း ပါ့မလဲ... ကိုကိုကြိုက်တဲ့လူရှိရင် ညီက ပြောပေး မှာ လား”

“ပြောပေးမှာ ပေါ့”

“ညီက သိပ်အားကိုးရတယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိပါတယ်...ကိုကို ကြိုက်တဲ့လူတွေ ရင်ညီ့ကို အကြောင်းကြားမယ်”

“သံကြိုး ရိုက်လိုက်လေ...ညီလာပြောပေးမှာ ပေါ့”

ထိုစဉ်က ပျော်စရာ ပျက်စရာအ ဖြစ် ပြောကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုသည် တက္ကသိုလ် မပွင့်မီ တပတ်ခန့် အလိုတွင် မန္တလေးသို့ ပြန် သွားပါသည်။ ရထား ထွက်ခါနီး တွင်

ကျွန်တော် လှမ်းအော်လိုက်ပါသေးသည်။

“ကိုကို သံကြိုး ရိုက်လိုက်နော်”

*

မမနိုင်နှင့် ကျွန်တော် သည် ငယ်ငယ်က ခဏခဏ ရန် ဖြစ်ကြပါသည်။ ချက်ချင်း ပြန်တည့်ကြပါသည်။ တရက်ပြည့်အောင် စကားမပြောဘဲ နေသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။

ခုတော့ မမနိုင်နှင့် ကျွန်တော် ရန်မ ဖြစ်ကြပါ။ သို့ ရာတွင် တယောက် နှင့် တယောက် စကားမပြော ဖြစ်ကြပါ။ မမနိုင်နှင့် ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးမနေကြပါ။ သို့ ရာတွင် တယောက် နှင့် တယောက် မတွေ့ ဖြစ်ကြပါ။ မည် သို့ပင် ဖြစ်စေ မမနိုင်နှင့် ကျွန်တော် တတွဲ တွဲ ပြန် ဖြစ်လာစေသည့် အကြောင်းတခုက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။

တနေ့သော နေ့တနေ့တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းဆင်းချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ပျိုး မြင့်နှင့် ကျွန်တော် ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်လာချိန်တွင် လူတော် တော် ရှင်းနေပါပြီ။ ကျွန်တော် တို့ စကား တပြောပြော လျှောက်လာကြသည်။

“ညီညီ...မင်း...သန်းသန်းနိုင်ကို ဒီလိုဘဲ ထားတော့မှာ လား။”

“ဒီလိုဘဲ မထားလို့ ငါက ကုန်းပိုး ထားရမှာ လားကွ”

“မဟုတ်ဘူးလေ...သန်းသန်းနိုင်က တဖြေးဖြေး လှလာတယ် မဟုတ်လားကွ”

“အဲဒါ ဘာ ဖြစ်သလဲ”

“မင်းလဲ သိသားဘဲ၊ မိန်းကလေးတယောက် လှတယ်ဆိုယင်

ယောက်ျားကလေးတွေ က စိတ်ဝင်စားကြမှာ ဘဲ”

ပျိုး မြင့်က လေးနက်စွာ ပြောနေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ထက် အသက်တနှစ်

ကျော်ကျော် ကြီးပါသည်။ ကျွန်တော် ထက်စာရင်တော့ သူက လူကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ ရာတွင် သူ့ကို ကျွန်တော် က အကိုမျိုး မြင့်ဟု မခေါ်ပါ။ သူက မမနိုင်မှ မဟုတ်ဘဲ။

“အဲဒီ တော့ မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ ဖိတ်ချင်းဖိတ်ရင် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်တာက မကောင်းဘူးလား။”

“ဘာလဲ...မင်းကို မမနိုင်နဲ့ ပြောပေးဖို့ ငါ့ကို ခိုင်းအုံး မလို့လား။”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူးကွာ...ငါက မင်းအတွက် ပြောနေတာပါ။”

“ငါ့အတွက်...”

“အေး...ဟုတ်တယ်...မင်း သန်းသန်းနိုင်ကို လိုက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟာကွာ...မမနိုင်ကို အမအရင်းလိုဘဲ ချစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ငါက ကလေးဘဲ”

“မင်း...ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး ညီညီ၊ ကဲ...ငါမေးမယ် သန်းသန်းနိုင်နဲ့ မင်းနဲ့ ဘာ ဖြစ်လို့ ကျောင်းအတူတူ မသွားသလဲ”

“အဲဒါတော့”

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရပါမလဲ၊ မမနိုင်နှင့် ကျွန်တော် အဘယ့်ကြောင့် ကျောင်းအတူတူ မသွားကြပါသလဲ၊ ကျွန်တော် လည်း မသိပါ။

“အဲဒါတော့ ငါလဲ မသိဘူး။”

“အေးလေ...တဖြေးဖြေးတော့ မင်းသိလာမှာ ပါ၊ ဘာဘဲ ဖြစ် ဖြစ် မင်း သန်းသန်းနိုင်နဲ့ အတူတူ ကျောင်းသွားဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းအနေနဲ့ သန်းသန်းနိုင်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ပေါ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ...”

“မိန်းကလေးတယောက် လှတယ်ဆိုယင် ယောက်ျားလေး တွေ က လိုက်ကြမှာ
ဘဲ”

“သန်းသန်းနိုင် သူများ လက်ထဲ ပါသွားမှာ ကို မင်း မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ...ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

မျိုး မြင့်က လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ လိပ်ပြာကန်ဘောင်ရိုးပေါ်မှာ မမနိုင်၊
တယောက် ထဲ၊ မဟုတ်ပါဘူး နှစ် ယောက် ၊ မမနိုင်ဘေးမှာ အမျိုး သား တယောက် ရှိသည်၊
ကျွန်တော်၊ ခြေလှမ်းများ သည် အဘယ်ကြောင့် မြန်လာပါသနည်း၊ မမနိုင်ဘေးက လူသည်
သန်းကြွယ် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်၊ ဒီကောင်က လမ်းသရဲဘဲ။

မမနိုင်သည် လိပ်ပြာကန်ဘောင်ပေါ်မှ နေ၍ ကားလမ်းပေါ်သို့ ဆင်းသည်၊
သန်းကြွယ်က လိုက်ဆင်းသည်၊ မမနိုင်က လိပ်ပြာကန်ဘောင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သော အခါ
သူက လိုက်တက်သည်၊ မမနိုင်ကို ဒီကောင် လိုက်နောက်ယှက် နေတာဘဲ၊ ကျွန်တော် သည်
အဘယ့်ကြောင့် လက်သီး ဆုပ်ထားမိပါသနည်း၊ ကျွန်တော်၊ ခြေလှမ်းသည် အသွက်ဆုံး၊
သူတို့နားကို ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။

“ဒီမှာ ”

သန်းကြွယ်ရော မမနိုင်ပါ လှည့်ကြည့်သည်၊ သူတို့ အံ့ဩ သွားကြသည်။

“ညီညီ”

မမနိုင်က ကျွန်တော်၊ နားမှာ လာရပ်သည်၊ ခေါင်းငုံထားသည်၊ သန်းကြွယ်က
ကျွန်တော်၊ ကို မခန့်လေးစား ကြည့်၍ ပြုံး သည်၊ သူ ကျွန်တော်၊ ကို ညီညီမှန်း သိပါသည်။

“သူက မမနိုင်ကို လိုက်နောက်ယှက်တာလား”

မမနိုင် ရှက်နေပါသည်၊ ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။

“ပြောလေ...”

မမနိုင် ခေါင်းညိတ်သည်၊ ကျွန်တော် က သန်းကြွယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်၊
သန်းကြွယ်က ကျွန်တော် ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်သည်။

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း...မိန်းကလေးတယောက် ကို သဘောမတူဘဲနဲ့
လိုက်နောက်ယှက်ဖို့ မကောင်းပါဘူး”

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

ကျွန်တော် နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ၊ မမနိုင်နဲ့ ကျွန်တော် နဲ့ ဘာတော် လို့ပါလဲ၊ ဘာမှ
မတော် ပါ၊ သို့ ရာတွင် မမနိုင်နှင့် ကျွန်တော် ဆိုင်ပါသည်၊ ဘာဆိုပါသလဲ၊ မျိုး မြင့်က
ကျွန်တော် နားမှာ လာရပ်သည်၊ သန်းကြွယ်၏ ဘေးမှာ လည်း အကောင်တယောက်
လာရပ်သည်။

“မဆိုဘဲနဲ့ ဝင်မရှုတ်ချင်ပါနဲ့ကွာ”

“ဆိုတယ်ကွ...ဆိုတယ်...မမနိုင်ဟာ ငါ့အမ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

သန်းကြွယ်က လှောင်သလို ဟားတိုက်ရီသည်၊ သူ့ဘေးက ကောင်ကလည်း
လိုက်ရီသည်။

“သွားကြပါဖို့ ညီညီရယ်၊ ဒီလမ်းသရဲတွေ နဲ့ စကားဖက် ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

မမနိုင်က ကြောက်နေပြီထင်သည်၊ မျိုး မြင့်က ကျွန်တော့ကို မသိမသာ
ညှစ်လိုက်သည်၊ သန်းကြွယ်က...

“ဒီမှာ ညီညီ..မင်းရဲ့ အ ဖြစ်က တော် တော် ရီစရာကောင်းတယ်... ကိုယ်ကလဲ
မစားနိုင်၊ သူများ လာစားတော့လဲ ဟောင်တတ်တဲ့ ကောက်ရိုးပုံစောင့်ခွေးလိုဘဲ...ဟား ဟား”

“ဘာကွ”

ကျွန်တော် လက်သီးသည် သန်းကြွယ်၏ အရှိုက်ကို ထိမှန်သူ၊ သူ့ရှေ့ကို ငိုက်ကြလာသည်။ သူ့မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် တအားထိုးချလိုက်သည်။ လဲကျသွားသည်။ ပြန်ထလာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ သွေးတွေ ၊ ကျွန်တော် ကို တစ်တယောက် က နောက်မှ လာချုပ်ထားသည်။ သန်းကြွယ်က ကျွန်တော် ကို ထိုးသည်။ ကျွန်တော် ကို ချုပ်ထားသူကို မျိုး မြင့်က ဝင်လုံးသည်။ ကျွန်တော် လွတ်သွားသည်။ သန်းကြွယ်နှင့် ကျွန်တော် တပြန်စီထိုးကြသည်။ ရန်ပွဲသည် သိပ်မကြာပါ။ ဘေးကလူတွေ ဝင် ဆွဲကြသော ကြောင့် ပွဲပြီးသွားသည်။

ကျွန်တော် လက်ချက်ကြောင့် သန်းကြွယ် နဖူးကွဲသွားသည်။ သန်းကြွယ်လက်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော် ပါးက ဖူးရောင် နေသည်။ မျိုး မြင့်လက်ချက်ကြောင့် သန်းကြွယ်၏ အဖေါ်သည် ယိုင်လဲလုမတက် ဖြစ်နေသည်။ မျိုး မြင့် ကတော့ သိုင်းတတ်သော ကြောင့် ဘာမှမ ဖြစ်ချေ။

မမနိုင်ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့သည်။ တလမ်းလုံး စကားမပြော ဖြစ်ကြပါ။ မမနိုင်ကလည်း ရှက်ကြောက်နေတုန်း၊ ကျွန်တော် ကလည်း ဒေါသမပြေနိုင်တုန်း။

မမနိုင်တို့မေမေနှင့် တွေ့လျှင် လျှောက်မေးနေမည် စိုးသော ကြောင့် အိမ်ထဲအထိ လိုက်မပို့ တော့ပါ။ ကျွန်တော် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော အခါတွင် လည်း မေမေ့ကို လိမ်ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျောင်းမှာ ချစ်လဲကျလို့၊ ခုံစောင်းနဲ့ တိုက်မိလို့။

သို့ရာတွင် ...ညနေစောင်းသော အခါ မမနိုင်နှင့် သူ့မေမေသည် ကျွန်တော် တို့အိမ်သို့ ရောက်လာလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ် စောစောမြင့်သည် အိမ်အဝင် ကထဲက အော်၍ ဝင်လာပါသည်။

“ကောင်းကြသေးရဲ့ လား မစန်းရဲ့ ...မောင်နှမ နှစ် ယောက် ကျောင်းအတူတူ မသွားကြာ၊ ခုတော့ ကောင်းသေးရဲ့ လား...”

ဒေါ်ဒေါ်စောစောမြင့်သည် အ ဖြစ်စုံကို မေမေအား ပြောပြပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော် သည် ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ချင်ယောင်

ဆောင်နေ လိုက်ပြန်ပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော် အခန်းထဲ ဝင်လာကြပါသည်။

“အိပ်နေတယ်ထင်တယ်”

မမနိုင်ရဲ့ အသံ၊ လက်တခုသည် ကျွန်တော် ပါးပေါ်က ဒဏ်ရာကို လာထိပါသည်။ ထိုလက်သည် မမနိုင်၏ လက်မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် အလိုလိုသိနေပါသည်။

“ဒဏ်ရာ ကတော့ မကြီးပါဘူး...နံနံရောင် သွားတာပါ”

မေမေက ပြောပါသည်။ မေမေနှင့် ဒေါ်ဒေါ်စောစောမြင့်တို့သည် ခေတ်ကာလ ကလေးတွေ က ထစ်ကန်ရှိ ထိုးကြ ကြိတ်ကြဖို့ဘဲ... ဘာဘဲ ညာဘဲနှင့် ပြောနေကြပါသည်။ နောက်တော့လဲ ထုံးစံအတိုင်း ကုန်ဈေးနှုန်း အကြောင်း ရောက်သွားကြပါတော့သည်။

အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေရသည်မှာ တော် တော် ပင်ပမ်းပါသည်။ ဒီကြားထဲ ခြင်တကောင်က ကျွန်တော့လက်ကို လာကိုက်နေပြန်ပါသည်။ မလှုပ်ရဲသဖြင့် ငြိမ်ခံနေရသည်။ လက်ကလေးတခုက ထိုခြင်ကို ယပ်၍ မောင်းထုတ်လိုက်ဟန် တူသည်။ ကျွန်တော် လက်ကို လေဟပ် သွားပါသည်။ မမနိုင်၏ လက်ကလေး ဖြစ်ပါစေ။

“သမီး နိုင်နိုင်...မေမေတို့ မီးဖိုထဲ သွားအုံးမယ်၊ မောင်လေး နိုးလာရင် ရေခဲခဲကြပ်ထုပ် ထိုးပေးဖို့ လာခေါ်နော်”

အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် တို့ နှစ် ယောက် ထဲ၊ ခုအချိန်တွင် မမနိုင်သည် ကျွန်တော် ကို သနားနေပါမည် လား၊ ကျွန်တော် ကို စိုက်ကြည့်နေပါမည် လား၊ မမနိုင်၏ မျက်လုံးများ သည် စိုးရိမ်နေကြပါမည် လား။

လက်ကလေး တခု ကျွန်တော့ နဖူးပေါ် ကျလာသည်။ ပျော့ပျော့ အိအိကလေး၊ သူ့လက်ကလေးသည် အေးစက်နေသည်။ ကျွန်တော့ကိုယ်က ပူနေသော ကြောင့် လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါမည် ၊ မမနိုင်၏ လက်က ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ကိုရပါသည်။ လက်ဖက်သုပ် စားလာသော ကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်၏ ၊ ကျွန်တော် ရင်သည် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဆရာဝန်သည် ထိုအချိန် အဖျားတက်နေပြီဟု ဆိုဖွယ်ရာ ရှိလေသည်။ ဒါဖြင့်

...မမနိုင်ကကော...ဈားမနေပါဘဲလျက် သူ့လက်ကလေးသည် အဘယ်ကြောင့် တုန်ခါနေရ ပါဘိသနည်း။

ကျွန်တော် မျက်စိ ဖွင့်လိုက်သည်။ မမနိုင်သည် ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်တော် ရှက်သွားသည်။ ပါးကဒဏ်ရာကို ယောင်၍ ကိုင်မိသည်။ ဒဏ်ရာက သွေးထွက်မနေပါဘဲလျက် ကျွန်တော် လက်ကို ကြည့်နေမိ ပြန်သည်။

“သိပ်နာနေသလား...ဟင်”

နာတယ်ဟု ပြောရမလား၊ မနာဘူးဟု ပြောရမလား၊ နဲနဲတော့နာသည်။

“မနာပါဘူး”

“မမနိုင် စိတ်မကောင်းဘူး”

“မမနိုင်က ဘာ ဖြစ်လို့ တယောက် ထဲ သွားရတာ လဲ”

“ဒီနေ့ စုစုမှ ကျောင်းမတက်ဘဲ”

“စုစု မရှိရင်လဲ...တခြား တယောက် ယောက် နဲ့ သွားပေါ့”

မမနိုင်က ကျွန်တော်ကို ဖြတ်ကနဲ ကြည့်ပါသည်။ ထို့နောက် မမနိုင် ခေါင်းငုံ့ သွားပြန်သည်။ မေမေက လှမ်းခေါ်သော ကြောင့် မမနိုင် အပြင် ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာသော အခါ ရေခဲနွေးလုံ ဝှမ်းလိပ် အဝတ်စတို့ကို ကိုင်၍ မမနိုင် ပြန်ရောက်လာသည်။ မမနိုင်က ကျွန်တော်ကို ရေခဲနွေးကြပ်ထုတ် ထိုးပေးသည်။ ရေခဲနွေးသည် ပူပါသည်။

အနာက ခုမှ နာရမှန်း သိလာပါသည်။ ရေခဲနွေးကြပ်ထုပ်နှင့် ထိသော အခါ ပူသလိုလို စပ်သလိုလို ဖြစ်လာပါသည်။ မမနိုင်က ကျွန်တော်ကို သတ္တိနဲသည်ဟု ထင်သွားမည် စိုးသော ကြောင့် အောင့်ခံ နေရပါသည်။

“ညီညီကမှ မမနိုင်ကို ဂရုမဆိုက်ဘဲ...မမနိုင် တယောက် ထဲ သွားရတာ ပေါ့”

မမနိုင်၏ အသံသည် တုန်နေပါသည်။ မမနိုင် ဝမ်းနည်းနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ မမနိုင်၏ မျက်လုံးများ သည် မျက်ရည်များ ဝဲနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် လည်း ဝမ်းနည်းနေပါသည်။ မမနိုင်ကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘဲ နေခဲ့မိပါသလား၊ မသိပါ။ မမနိုင်သည် ဝမ်းစကလေးကို ရေခွေးထဲတွင် နှစ် လိုက် ရေခွေးတွေ ကို ညှစ်ချလိုက် ရေခွေးထဲ ပြန်နှစ် လိုက် ညှစ်ချလိုက် လုပ်နေပါသည်။

“နက်ဖန် မနက်ကျရှင် မမနိုင်ကို ညီညီ လာခေါ်မယ်...မမနိုင် ညီညီနဲ့ အတူတူ ကျောင်းသွားရမယ်”

မမနိုင် ပြုံး လာပါသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း ပြုံး ပါသည်။ ပါးက ဒဏ်ရာကြောင့် အရမ်းတော့ မပြုံး နိုင်ပါ။ မမနိုင်သည် သူ့လက်ထဲက ဝမ်းစနှင့် ကျွန်တော် ဒဏ်ရာကို တို့လိုက်ပါသည်။ ရေခွေးတို့သည် အေးကုန်ကြပါပြီလား။

ထိုနေ့ညက အိပ်မက် မက်ပါသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် သန်းကြွယ်နှင့် ကျွန်တော် စီးချင်း ထိုးကြပါသည်။ သန်းကြွယ်သည် မြင်းနက်ကြီးကို စီးထားပါသည်။ ဝတ်ရုံအနက်ကြီးကို ခြုံထားပါသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ လုံကြီး တခုချင်းကို ကိုင်ထားပါသည်။ ကျွန်တော် သည် မြင်းဖြူကြီးကို စီးထားပါသည်။ ဝတ်ရုံနီကြီးကို ခြုံထားပါသည်။ ကျွန်တော် လက်ထဲမှာ လည်း လုံကြီးတခုချင်း ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် မြင်းကြီး၏ နှာခေါင်းက အခိုးအငွေ့တွေ တဖူးဖူး မှုတ်ထုတ်နေပါသည်။

သန်းကြွယ်သည် မြင်းကို ကဆုန်ဆိုင်း၍ ကျွန်တော် တူရူသို့ လာနေသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း မြင်းကို အပြင်းနှင့် သည်။ ကျွန်တော် တို့ နှစ် ယောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြသည်။ သူ့ကျွန်တော် ကို လုံဖြင့် လှမ်းထိုးသည်။ လုံကြီးသည် ကျွန်တော် ပါးကို ဖြတ်ထိသွားသည်။ ကျွန်တော် ပါးက သွေးတွေ ကျလာသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် မြင်းခြင်း ဧာလိုက်ကြပြန်သည်။

ကျွန်တော် သည် မြင်းကို တပတ်လှည့်၍ သန်းကြွယ်နှင့်

မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မြင်းကို သူ့ဆီသို့ နှင်သွားသည်။ သူသည် ကျွန်တော် ကို လုံဖြင့် ထိုးပြန်သည်။ ကျွန်တော် ကို မထိချေ ကျွန်တော် မြင်းကြီးက ပဒပ်ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သည် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျနေသော သန်းကြွယ်၏ နံကြားထဲသို့ ပျံ့နှံ့တော် လှံကြီးကို တအား ထိုးထည့်လိုက်သည်။ သူသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လျက် မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျ သွားသည်။ ကျွန်တော် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။

မမနိုင်သည် ပန်းကုံးတခုကို ယူလာ၍ ကျွန်တော် လည်မှာ စွပ်ပေးသည်။ ထို့နောက် မမနိုင် ပျောက်သွားသည်။

ကျွန်တော် သည် နံကြားမှာ လှံကြီးတန်းလန်းနှင့် မှာ ကရက်လဲနေသော သန်းကြွယ်၏ အနားသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့ပုံရုံးစွန်းကို ကျွန်တော် ခြေထောက်ဖြင့် ဆွဲမပြီး သူ့ကို ပက်လက် လှန်လိုက်သည်။ လှံကြီး တန်းလန်း သွေးသံရရဲဖြင့် သေဆုံးနေသူမှာ သန်းကြွယ် မဟုတ်ဘဲ ကိုကို ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် လန့်နိုးလာသည်။ ပါးက ဒဏ်ရာသည် မနေ့ကထက် ပို၍ ဖူးရောင် နေသည်။ မျက်စိတဖက်သည် ပိတ်လုမတက် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဒဏ်ရာက တဆစ်ဆစ် ကိုက်နေသည်။ တကိုယ်လုံးလည်း နာကျင် ကိုက်ခဲနေသည်။ သို့ ရာတွင် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။

မေမေက တား ဖြစ်နေသည့် ကြားက လွယ်အိပ်ကို လွယ်လျက် ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ မမနိုင်ကို ဝင်ခေါ်သည်။ မမနိုင်တို့ မေမေကလည်း ကျောင်းမတက်ဖို့ တား ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် က လပတ် စာမေးပွဲရှိသည် မသွားလို့ မ ဖြစ်ဘူး အကြောင်းပြသည်။ လမ်းရောက်တော့ မမနိုင်က မေးပါသည်။

“စာမေးပွဲလဲ မရှိဘဲနဲ့ ရှိတယ်လို့ ဘာ ဖြစ်လို့ ညာပြောတာလဲ”

“အဲဒီ လို ညာမပြောရင် ညီညီ ကျောင်းတက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နေမကောင်းလို့ မတက်တာဘဲ...ဘာ ဖြစ်လဲ”

“ညီညီ ကျောင်းမတက်ရင် မမနိုင် တယောက် ထဲ သွားရမှာ ပေါ့
နောက်တော့ကျမှ ညီညီက မမနိုင်ကို ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ အပြောခံရအုန်းမယ်”

မမနိုင်က ရီပါသည်။ မမနိုင်ရီတာကို ကျွန်တော် ခဏခဏ တွေ့ ပူးပါသည်။
ဒီနေ့ရီတာ အလှဆုံးပဲဟု ထင်ပါသည်။

“စုစုလဲ ရှိသားဘဲ၊ ညီညီ မရှိရင် စုစုနဲ့ သွားမှာ ပေါ့”

“စုစုက မိန်းကလေးဘဲ”

“မိန်းကလေးလဲ ဘာ ဖြစ်သလဲ...အဖော်ရှိရင် ပြီးတာဘဲ”

“အော်...အော်...ဟုတ်သားဘဲ၊ တခြား အကောင်တွေ က
လိုက်နောက်ယှက်ရင်လဲ စုစုက လက်သီးနဲ့ ထိုးမှာ ပေါ့နော်...”

မမနိုင် ရီပြန်ပါသည်...လှတာဘဲ...။

“ဒီနေ့ကော...စုစုကို ဝင်ခေါ် အုန်းမှာ လား”

မမနိုင်က ခေါင်းခါပါသည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ မမနိုင်ရဲ့ ဘေးမှာ ညီညီ ရှိနေပြီဘဲ။
ဘယ်သူများ လိုတော့ လိုပါလဲ။ ညီညီ တယောက် ဆိုတာ စစ်သည် တသိန်းအားဘဲ
မဟုတ်ပါလား...။

“မမနိုင် ...ညီညီ လက်သီးထိုးတာ ကျော်ဟိန်းနဲ့ တူရဲ့ လား ဟင်...”

ရီပြန်ပါပြီ။ လှပြန်ပါပြီ။ မမနိုင်က ရီရင် လှတယ်ဆိုသော ကြောင့် မရီရင်
မလှဘူးဟု မဆိုလိုပါ။ မရီလျှင်လည်း လှပါသည်။ ငိုရင်လည်း လှပါသည်။ မဲ့ရင်လည်း
လှပါသည်။ တည်ရင်လည်း လှပါသည်။ ဖျားနေရင်လည်း လှပါသည်။ အိပ်ပျော် နေလျှင်လည်း
လှပါသည်။ အို...ကမ္ဘာပေါ်မှာ မမနိုင် အလှဆုံး။

ထိုနေ့က ကျောင်းမှာ စာသင်နေရင်း ကျွန်တော် ဒဏ်ရာသည် ပို၍
ဆိုးလာပါသည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံး တဖက်မှာ လုံးဝ ပိတ်လှလှ ဖြစ်နေပါသည်။ ဓာတုဗေဒ
ဆရာက ရီစရာ ပြောသည်ကိုပင် မရီနိုင်ပါ။ မုန့်စားဆင်းချိန်တွင် မမနိုင်က ပြောပါသည်။

“ညီညီ အိမ်ပြန်တော့”

“မပြန်ဘူး”

“မပြန်လို့ မရဘူး၊ ညီညီ ဒဏ်ရာက သိပ်ဆိုးနေပြီ”

“ညီညီပြန်ရင် မမနိုင် တယောက် ထဲ ပြန်ရမှာ ပေါ့”

“ဘာ ဖြစ်လဲ တယောက် ထဲ ပြန်မှာ ပေါ့”

“စိတ်မချဘူး”

“ညီညီက မမနိုင်ကို ဒီလောက် ဂရုစိုက်နေစရာ မလိုပါဘူး”

“အော်...ညီညီက မမနိုင်ကို ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူးလား၊ ဒါဆိုရင်လဲ ပြန်ရတာ ပေါ့လေ၊ နောက်နေ့တွေ ကျရင်လဲ ညီညီ နေ့တဝက်ပြန်မယ်”

“ညီညီက မမနိုင်ကို စိတ်ဆိုး သွားတာလား၊ မမနိုင်က ညီညီအတွက် စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ မမနိုင် ပြောတာက ညီညီ ဒဏ်ရာက သိပ်နာနေတဲ့ အချိန်မျိုး မှာ မမနိုင်ကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့လို့ ပြောတာပါ”

မမနိုင်က ဝမ်းနည်းသွားဟန် တူပါသည်။ မမနိုင်ဝမ်းနည်းပြီးဆိုလျှင် တနေရာသို့ ငေးစိုက်ကြည့် နေတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် လည်း ဝမ်းနည်း သွားပါသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပြီးဆိုလျှင်မူ မည် သို့ ပြုမူတတ်မှန်း မသိပါ။

“ဟင်လို့”

“ဘာကိုလဲ”

“ညီညီ ပြန်မှာ မဟုတ်လား”

“မပြန်ပါဘူးလို့ ဆိုနေ”

“ညီညီက သိပ်ခက်တာဘဲ၊ ပေကပ်ကပ်နဲ့ ဒါကြောင့် ညီညီ မေမေက ညီညီကို ကိုဂျစ်ကန်လို့ခေါ်တာ”

မမနိုင်က ကျွန်တော် တို့ ဆရာမ ကို သွားပြောပါသည်။ ဆရာမ သည် ကျွန်တော် ကို ခေါ်ကြည့်ပြီး အိမ်ပြန်ခိုင်းပါသည်။ ကျွန်တော် က မပြန်ပါ။ နောက်ဆုံးတော့ မမနိုင်လက်လျှော့ လိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့က မုန်းစားကျောင်း ပြန်တက်ပြီး နောက်ပိုင်းတချိန်လုံး ကျွန်တော် စာမသင်နိုင်တော့ပါ။ မျက်လုံးတဖက်ကလည်း မျက်ရည်တွေ ကျလာပါသည်။ ဒဏ်ရာကလည်း သိပ်နာနေပါသည်။ ကျွန်တော် သည် စာပွဲခုံပေါ်တွင် မှော့ က်၍ နေရပါသည်။ တခါတလေ မျက်နှာ မော့ကြည့်လိုက်သော အချိန်တွင် မမနိုင်က ကျွန်တော် ကို လှည့်ကြည့်နေသည်နှင့် ကြုံတတ်ပါသည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ပါ။ ဒဏ်ရာက အရမ်းနာနေသော ကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါမည် ၊ အိပ်ပျော်ပြန်ပါလည်း အိပ်မက်ဆိုးများ မက်ပါသည်။ ဘာတွေ မက်မှန်း တိတိကျကျ မသိရပါ။ ဝိုးတဝါးများ သာ ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်မက်တခုနှင့် တခု ရောထွေးနေပါသည်။ မပြည့်မစုံ တပိုင်းတစ အိပ်မက်များ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအိပ်မက် များ ထဲတွင် ပြန်ပြောပြ၍ မကောင်းသော အိပ်မက်များ လည်း ပါပါသည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးသော အခါ... ကျွန်တော် မျက်လုံးတဖက်သည် ဖွင့်လို့မရတော့ပါ။ ပိတ်နေသော မျက်စိထဲတွင် ညက အိပ်မက်များ ၏ အပိုင်းအစများ သည် ကျန်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံး သိလိုက်သော အချက်မှာ မမနိုင်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်သလိုနှင့် တော့ မတူတော့ပါ။ မတူပါဘူးဟု ဆိုရာတွင် ငယ်ငယ်တုန်းကထက် ပိုလာသည်။ သို့ မဟုတ်လျော့သွားသည်ဟု မဆိုလိုပါ။ တူတူဘဲဟူ၍ လည်း မဆိုနိုင်ပါ။ မတူဘူးဆိုတာတော့ သိပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်တာနှင့် ယခုချစ်တာ မတူသော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အို...အချစ်ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုဟာကြီးမှန်းလဲ မသိပါဘူး။

*

ခုတော့ဖြင့် ရေရေလည်လည်သိရပါပြီ၊ မမနိုင်ကို ချစ်သော အချစ်သည် ဘယ်လိုအချစ် ဖြစ်မှန်းကို ကျွန်တော် သိပါပြီ၊ ပြန်ပြောရလျှင် ရှက်စရာ ကောင်းလိမ့် ပါမည် လားတော့ မသိပါ၊ ရှက်လည်း ရှက်ပါသည်၊ မရှက်လည်း မရှက်ပါ၊ သိပ်တော့မပြောချင်ပါ၊ သို့ ရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

မမနိုင်တို့ အိမ်သို့ ကျွန်တော် သွားလည်သည့် နေ့တနေ့ ဖြစ်ပါသည်၊ ကျွန်တော် ရောက်သွားသော အခါ မမနိုင် ရေချိုး နေသည် ဟုဆိုပါသည်၊ မမနိုင်တို့ မေမေသည် မီးဖိုခန်းထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေပါသည်၊ ကျွန်တော် သည် မီးဖိုခန်းထဲမှာ သွားထိုင်နေပါသည်၊ ကဇွန်းရွက်များ ကို ကူညီ၍ ချွေပေးနေပါသည်၊ ဘုန်းကြီးဆွမ်းလာ ရပ်သော ကြောင့် မမနိုင်တို့ မေမေက ဆွမ်းသွားလောင်းပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် မမနိုင်သည် မီးဖိုခန်းကို ဖြတ်၍ ဝင်လာသည်၊ မမနိုင်သည် ထမိန်ရင်ရှား ဝတ်ထားပါသည်၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ ကလေးကိုလည်း ခြုံထားပါသည်၊ မမနိုင်သည် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ၏ အစနစ် စကို ဘယ်ဘက်လိဖြင့် စုကိုင်၍ သူ့ကိုယ်ကလေးကို ဖုံးထားပါသည်၊ ညာဘက်လက်ကမူ ရေခွက်ကို ကိုင်ထားပါသည်၊ ညာဘက်လက်၏ လက်ဖုံးပေါ်တွင် ထမိန်ရေစိုတခုကို တင်ထားပါသည်။

ကျွန်တော် ရင်သည် လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်၊ မမနိုင်သည် ကျွန်တော် ကို တချက်လှမ်းကြည့်၍ တဖက်ကို လှည့် သွားပါသည်၊ ရေခွက်ကို စင်ပေါ်မှာ တင်သည်၊ ထမိန်ကို တန်းမှာ ဖြန့်လှမ်းသည်၊ မမနိုင်ကိုနောက်ကနေ ကြည့်နေ မိပါသည်၊ ထမိန်ရင်ရှား ဝတ်ထားသော မိန်းကလေး တယောက် ကို နောက်ကနေ မကြည့်သင့်ဘူးဟု ထင်ပါသည်၊ သို့ ရာတွင် ကျွန်တော် သိပ်ကြည့်ချင်နေပါသည်၊ ကျွန်တော် တို့သည် ကလေးများ မဟုတ်ကြ ကတော့ပါ။

မမနိုင်သည် ရှက်နေဟန်တူပါသည်၊ ကျွန်တော့ကို မကြည့်တော့ပါ၊ နှုတ်လည်းမဆက်ပါ၊ ကျွန်တော် ကတော့ ရှက်နေပါသည်သေးသလားမသိပါ၊ ရင်တွေ ခုန်နေမှန်းတော့ သိပါသည်။

ကျွန်တော် သည် မီးဖိုခန်းမှ အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သော တံခါးဝနားမှာ ထိုင်နေပါသည်။ မမနိုင်သည် ကျွန်တော် နားကဖြတ်၍ အခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လိုက်ပါသည်။ မမနိုင်ကိုယ်ပေါ်က မျက်နှာသုတ်ပုဝါ ကလေးသည် ကျွန်တော် နားမှာ လာကျပါသည်။ ကျွန်တော် ကို လေဟပ်သွားသော ကြောင့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါမှ အနံ့ တမျိုး ကလေးကို ကျွန်တော် ရလိုက်ပါသည်။ မမနိုင်သည် မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ငုံ့၍ ကောက်ပါသည်။ မမနိုင်၏ မျက်နှာသည် ကျွန်တော် မျက်နှာနှင့် တပေလောက်သာ ကွာပါသည်။

မမနိုင်၏ ကျောကလေးသည် ဖြူဖွေးနေပါသည်။ မမနိုင်၏ မျက်နှာကလေးမှာ မူ ပန်းနုရောင် ကလေး သန်းနေပါသည်။ မမနိုင်၏ မေးစေ့ကလေးတွင် ရေစက်ကလေးတွေ တွဲ လွဲ ခိုနေပါသည်။ မမနိုင်၏ လက်မောင်း ကလေးတွင် ရွှေရောင် သန်းနေသော အမွှေးကလေးများ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ဒီလောက်ဘဲ မြင်ပါသည်။ ညှာတာ မဟုတ်ပါ။

ရေချိုး ပြီးစ မမနိုင်၏ ကိုယ်က ဆပ်ပြာမွှေးနံ့ ရောသော ကိုယ်သင်းနံ့ ကလေးကို ရလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပင် မမနိုင်ကို ကျွန်တော် ချစ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကနှင့် လုံးဝမတူသော အချစ် ဖြစ်ပါသည်။ မမနိုင်ကို ရည်းစားလို ချစ်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး ရည်းစားလို လို့ တော့မပြောချင်ပါ။ ရည်းစားဆိုသည်မှာ ကိုယ်က ချစ်၍ သူကလည်း ပြန်ချစ်ပြီဆိုမှ ခေါ်လိုရပါသည်။ ကိုယ်က ချစ်၍ သူက ပြန်မချစ် သေးလျှင် သို့ မဟုတ် ကိုယ်က ချစ်နေကြောင်းကို သူကမသိသေးလျှင် ရည်းစားဟု မခေါ်နိုင်သေးပါ။ ချစ်သူ ဟူ၍ သာ ခေါ်နိုင်ပါသည်။ တနည်းအားဖြင့် တဘက်သတ်ချစ်သူ ဟူ၍ သာ ခေါ်နိုင်ပါသည်။ မမနိုင်သည် ကျွန်တော် ၏ တဖက်သတ် ချစ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အယူအဆ မှန်မမှန်တော့ မသိပါ။ သို့ ရာတွင် မမနိုင်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက အချစ်နှင့် လုံးဝ မတူသော အချစ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက အချစ်ထက် အဆတရာလောက် သာသော အချစ်၊ တချိန်ချိန်မှာ ရည်းစား ဖြစ်လာမည့် အချစ်ဖြင့် ချစ်နေမိပါပြီ။

မမနိုင်ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ပါသည်။ သို့ ရာတွင် ခုလောလောဆယ်တော့ ဖွင့်ပြောဖို့ မရည်ရွယ်သေးပါ။ မမနိုင်သည် ကျွန်တော့် အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားမှန်း

မသိသေးပါ။ ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ မမနိုင် စိတ် ဆိုးသွားမည် ကိုလည်း စိုးရိမ်မိပါသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် ပညာ မပြည့်စုံကြ သေးပါ။ အချစ်ရေး ထက် ပညာရေး ကို ပြီးစားပေးကြရမည် ဟု လူကြီးတွေ ပြောတတ်ကြပါသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် မမနိုင်ကို သိပ်ချစ်နေသော် လည်း ကျွန်တော် အချစ်စိတ်ကို ချိုး နှိမ်ထားရပါဦးမည် ၊ မည် သည့် အချိန်ထိ ချိုး နှိမ်ထားပါမည် နည်း၊ ကျွန်တော် စိတ်ရင်းအတိုင်းပြောရလျှင် ချိုး နှိမ်ထားနိုင်သည့် အချိန်ထိသာ ချိုး နှိမ် ထားလိုပါသည်။ မချိုး နှိမ်ထားနိုင်သော အခါ မချိုး နှိမ်ချင်ပါ။ သို့ ရာတွင် ဖေဖေပြောတတ်သော စကားတခုကို ကြားယောင်မိပါသည်။

“နောက်ဆုံးက တန်းစီပြီးတော့ တိုက်ကနံပတ် (၁) လိုချင်လို့ မရဘူး၊ ဆိုလိုတာ ကတော့ အချိန်အခါ အလှည့် မသင့်သေးဘဲနဲ့ ကြိုတင်လုပ်ချင်လို့ မရဘူး”

သိပ်မှန်ပါသည်။ အချိန်အခါ မရောက်သေးဘဲ ဘာကိုမှ လုပ်လို့မရပါ။ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ် မပြည့်သေးဘဲ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေချင်လို့ မရပါ။ ကျွန်တော် ၏ အချစ်စိတ်ကို ချိုး နှိမ်ထားရင် ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် တို့ ဆယ်တန်း အောင်ကြသော အခါတွင် မမနိုင်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါမည် ၊ ထိုအခါ မမနိုင်သည် ကျွန်တော် ကို စိတ်ဆိုးလိမ့်မည် လား မသိပါ။ သို့ ရာတွင် မမနိုင်သည် ကျွန်တော် ကို ပြန်ချစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ဖေဖေ မေမေတို့ကလည်း သဘောတူကြမည် အမှန်ပါ။ မမနိုင်ကို ချစ်နေကြောင်း စာဖြင့် ရေး ပေးရပါမည် လား၊ နှုတ်မှ ဖွင့်ပြောရပါမည် လား မသိသေးပါ။ ဆယ်တန်းအောင်သော အခါမှပင် ဆုံးဖြတ်ပါတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

မည် သို့ပင် ဖြစ်စေ မမနိုင်သည် တနေ့သော အခါ ကျွန်တော် ၏ ရည်စား ဖြစ်လာရပါမည် ၊ တနေ့သော အခါ မမနိုင်သည် ကျွန်တော် ၏ ဇနီး ဖြစ်လာရပါမည် ၊ အို... ဒီအရွယ်ကလေးနှင့် တော့ လက်ထပ်သည့် အဆင့်ထိ မတွေ့ :တောသင့်သေးပါဟု ထင်ပါသည်။ လောလောဆယ်၌ မူ ကျွန်တော် တို့ ငယ်ပါသေးသည် မဟုတ်လား။

တနေ့နေ့တွင် တော့ တွေ :တောလာရပါမည် ၊ ကျွန်တော် တို့ လူကြီး ဖြစ်လာသော အခါတွင် ဖြစ်ပါသည်။ လူကြီးသည် ဘယ်တော့ ဖြစ်မည် နည်း၊ ခုအချိန်၌ မူ မမနိုင်ကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်၍ နေရပါဦးမည် ၊ မမနိုင်၏ လက်ခုံပေါ်က မှဲ့ကလေးတလုံးက လွဲ၍ တခြား မှဲ့တပေါက်မှ မစွန်းရအောင် စောင့်ရှောက်ရပါမည် ။

ခုအချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော် ကို 'ကောက်ရိုးပုံစောင့်ခွေး' လို့ဘဲ ပြောပြော၊ ' အရက်ဆိုင်ကို စောင့်ရတဲ့ ဖိုးသူတော် ' လို့ဘဲ ပြောပြော ကျွန်တော် ခံနိုင်ပါပြီ၊ လူဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ထက် သာလျှင် မနာလို ဖြစ်ကြသည်မှာ မဆန်းပါ။ ကျွန်တော် သည် မမနိုင်၏ ရည်စားလောင်း မဟုတ်လား၊ သို့ ရာတွင် ရန်သူကို အထင်သေးလို့ မရပါ။

မမနိုင်သည် တဖြေးဖြေး ပို၍ ပို၍ လှလာပါသည်။ အစ ကတော့ မမနိုင် ဝလာသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ အမှန်မှာ မမနိုင်သည် ဖွံ့ဖြိုး လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖွံ့ဖြိုး ဆဲ မမနိုင် ဖြစ်ပါသည်။ မမနိုင်သည် တဖြေးဖြေး ပို၍ လှလာသလို မမနိုင်၏ အချစ်ကို ရယူလိုသူတို့သည် ပို၍ ပို၍ များ လာပါသည်။

သို့ ရာတွင် မမနိုင်ဘေးမှာ ညီညီ အမြဲရှိသည်။ မမနိုင်ကလည်း ဘယ်ကောင့်ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပါ။ ညီညီက လွဲလျှင် ဘယ်အကောင့်ကို ယောက်ျား ထင်ရမည် နည်း။

လူကြီးတွေ က ပြောကြပါသည်။ ရှင်ဘုရင်နှင့် ညှားရမည် ၊ ဇာတာပါသော မိန်းမသည် ရှင်ဘုရင်နှင့် ပင် ညှားရမည် ၊ သူတောင်းစားနှင့် ညှားမည် မဟုတ်တဲ့ ညီညီ ရည်းစား ဖြစ်ရမည် ၊ မမနိုင်သည် ညီညီရည်းစားပင် ဖြစ်ရမည် ၊ သူတောင်းစား၏ ရည်းစား ဖြစ်မည် မဟုတ်၊ ညီညီသည် ရှင်ဘုရင်၊ တခြား အကောင်တွေ သည် သူတောင်းစား။

ကျွန်တော် သည် ပန်းလှိုင်က သိုင်းဆရာကြီး ဦးဖိုးစိန်ထံတွင် မျိုး မြင့်နှင့် အတူ သိုင်းသင်ပါသည်။ မမနိုင်ကို ဂုဗ္ဗာန်တထောင် စောင့်သည်ထက် လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်ရပါမည် ၊ ကျွန်တော် နှင့် သန်းကြွယ်တို့ ရန်ပွဲ ပြီးသည်မှစ၍ ကျွန်တော် ၏ နာမည် သည် တဟုန်ထိုး ကြီးမားလာပါတော့သည်။

“သန်းသန်းနိုင်ကို သွားမစနဲ၊ ညီညီလက်သီးက လူမရွေးဘူး”

မှန်ပါသည်။ မမနိုင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်တော် လက်သီးသည် လူ့ရှေ့
ခွေးရော မရွေးပါ။

မမနိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်သူတိုင်းကို လက်သီးနှင့် ဆွဲထိုးချင်ပါသည်။

မမနိုင် ချစ်သည်ဟု ပြောလာ သူတိုင်းကို သတ်ပစ်ချင်ပါသည်။

သို့ ရာတွင် ...

မမနိုင်ကို ချစ်ပါသည်ဟု ပြောလာပါလျက် ကျွန်တော် သတ်မပစ်ရက်သူ
တစ်ယောက် ရှိပါသည်။

*